

Uitzicht over Chartres - Zuidzijde van de kathedraal

zien hebt. Het woord wil zich in ons bevrijden en zich vervullen. Het wil naar omtrek en ruimte, naar kleur en vorm zich doen kennen. Men wil weten waar men aan toe is, want er zijn veel gevaren met Chartres in een tijd van een ongekende organisatie van het doodsverlangen en een verstrooide liefde.

Het is een woord waar wierookgeur uit opstijgt, een woord gelijk aan dat waarmee de grootste bergen, de sterrenachten worden genoemd. Het is een verleidelijke historische schuilplaats voor haatgevoelens tegen het heden, een broedplaats voor koestering van het tijdperk van het vruchtbaarste werk der handen, dat de wereld ooit gekend

heeft. De verstrooide liefde gaat er zich gemakkelijk te buiten.

Wij kunnen dat alles niet zoo maar aanvaarden. We verzetten ons daartegen, omdat we waarachtig willen blijven en de contrôle over ons zelf verliezen als we ons laten begoochelen door tooverformules, die de critische vermogens doen smelten en kortsluiting veroorzaken in de lichtgevende geleidingen van ons bestaan. Wij zijn mensen die gaarne het menschenwerk erkennen, maar onze nuchterheid, die een kracht is van de heldere gewesten, ongerept willen bewaren. Iedere aanval daarop — en Chartres lijkt aanvankelijk zoo'n aanval, zoo'n poging tot opwindende vervoering, als men gewend is kunst verachtelijk te vereenzelvigen met de sfeer der pluche-salonnetjes van de kunsthandels — iedere aanval lokt tot verweer en verzet tegen zijn magische historische kracht. Een verzet dat niet het minst gewekt wordt door de mensen, die in Chartres tot een prostitutie der aanschouwing vervallen. We zien die mensen kleven aan de kathedraal,

Chartres - bij de Eure

